ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΑΣΣΟΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ-ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΩΣ ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Ἡ Ἱερωσύνη τῶν Μυστηρίων γεγονός ποιητικό. Πάντα σέ ξεπερνᾶ καί συνεχῶς ἀποκαλύπτεται. Μιά Χριστοκέντητη τελετουργία, μιά ἀτελεύτητη δημιουργία. Στόν χωρόχρονό της σταματᾶ ὁ κόσμος νά λεπλατεῖται, ἐπανέρχεται πρωτόπλαστος. Στά ἴχνη της βρίσκεις ἀρχοντιά. Ἐκεῖ πού ἡ σιωπή γίνεται μεγαλεῖο, οἱ στιγμές στεντόρειες. Γυρεύει νά σαγηνεύει, πασχίζει νά σέ ξανακερδίζει. Ἡ ἀλήθεια της βρίσκεται στό μέλλον καί μόνο ποθῶντας, σάν τή Βασιλεία τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος.

Εἴκοσι αἰῶνες ἀνθρωπο-Θεοκοινωνίας πάνω στή γῆ. Πῶς ἀναδύθηκε ἡ σύγκορμη τοῦ Λειτουργοῦ λαχτάρα; Πόσοι νέοι προεῖδαν τό Θυσιαστήριο μέ τόλμη; Τί εἴδους Κύκλωπες καί Λαιστρυγόνες συνάντησαν στόν πηγαιμό γιά τήν ἱερατική Ἰθάκη; Μέ ποιό προπαρασκευῆς μόχθο σχοινοβάτησαν; Πόσα φεγγάρια σάν ἱππότες ἀγρύπνησαν στό ἄκουσμα τέτοιας εὐθύνης; Τί λεπτότητα φροντίδας τοῦ γνωμικοῦ θελήματος χρειάστηκαν; Μέ τί δάκρυα ἀτένισαν τό ἔνδυμα τῆς μετάνοιας; Ποιά σημαινόμενα τύλιξαν τήν ἐπικείμενη μυσταγωγία; Πόσα μύχια ὄνειρα σμίλευσαν τίς ψυχές; Κάθε πόθος φιλότιμος χειροτονίας κι ἕνας καημός γιά τό ἄληκτο θαῦμα στόν νάρθηκα τῶν προσκλαιόντων. Πηγαία ἡ ματιά τοῦ φυσικοῦ θελήματος. Κλίση ἀγνότητας, κλήση θυσίας γιά τήν Ἁγία Τράπεζα, μικρογραφία τῶν γαλαξιῶν. Ἀμύθητο κάλλος θωρεῖ τήν ὑποδοχή τῆς Χάρης πού θεραπεύει καί ἀναπληρώνει. Οἱ ἱερατικοί δρόμοι εἶναι τόσοι ὅσοι καί οἱ ὑποψήφιοι.

Δέν ξέρω, δέν γνωρίζω, δέν φαντάζομαι πιό ἰσχυρό συγκλονισμό τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης ἀπό τό ἄγγιγμα καί τόν διαμελισμό τοῦ Ἀναστημένου Σώματός Του... Ὀρθόδοξη Ἱερωσύνη εἶναι ὁ εὐαφής παλμός ἀναρριχητής στήν ἐλπίδα. Ἡ ἰλιγγιωδῶν διαστάσεων ὑπόσχεση πατρότητας. Στά ρήγματα τοῦ πόνου τό περιβόλι τῶν ἀπόκληρων. Ξεδιπλώνεται φελώνιο δικαιοκρισίας πάνω στό πετραχήλι συγκατάβασης. Μιά ἔγχρωμη συγχορδία συγχώρεσης. Ἕνα παραθυρόφυλλο ἀνοιχτό νά δεῖς τόν ἑαυτό σου. Νά ὑφάνεις τή ζωή σου μέ τό μετάξι

τῶν ἐκκλησιαστικῶν Μυστηρίων. Μέσα στό κοινό Δεῖπνο μέ τόν Ἀδάμ ἕως καί τόν ἔσχατο ἀπόγονό του. Ἡ λατρεία τῆς ἐνορίας ὁ τρόπος τοῦ σύμπαντος. Ὁδοδείκτης τῶν Βαπτισμένων καί τῶν νοημάτων. Ἡ Ὡραία Πύλη τῆς ἀπροσμενότητας τῶν Χρισμένων μέ εἰδικές χαρισματικές δυνάμεις κατά τοῦ ἀόρατου κοινοῦ ἐχθροῦ, τοῦ λιποτάκτη τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων. Ἀποτελεῖ μονόγραμμα τῶν πιό ἀγαπητικῶν προτάσεων. Ἐπική κρηπίδα ἐκτόξευσης πρός τό Προσωπικό Ἀναπάντεχο. Ἕνα Μεγάλο Βῆμα γιά ἕναν ἄνθρωπο, ἕνα ἀσύλληπτο ἅλμα γιά τήν ἀνθρωπότητα! Ἡ συμπαντική σταθερά στόν ἀντίποδα τῆς ἐντροπίας.

Μετριότητες ρασοφορίας δέν θά ἀντέξουν. Θά συντριβοῦν πάραυτα, μέσα στά ἀδιέξοδα πού στό πέρασμά τους ἀφήνουν. Παραμελοῦν τή μόρφωση τοῦ Πνεύματος γιά τίς σειρῆνες τοῦ αἰῶνος τούτου: λησμονοῦν τήν αὐτοκένωση γιά τά μάτια τῆς αὐτοπροβολῆς, ἀγνοοῦν τήν ἀμοιβαία τῆς ὑπακοῆς ἀγάπη πλειοδοτῶντας στήν ἔνστολη πειθαρχία, ἀποφεύγουν τή δίχως ἐξάρτηση ἐμπιστοσύνη γιά τήν ἀνέξοδη φοβική ἐτυμηγορία. Ἀπό τόν Βωμό τῆς ἐλευθερίας στόν βωμό τῆς ἀσυδοσίας ὡς ζηλωτές ἐπιτιμίων. Ἐπιρριπτάρια ἀστικῆς ἀποταγῆς φέρνουν πειρασμό ἀλαζονικῆς ὑποταγῆς. Κουβαλοῦν ἀναίτια διλήμματα φτιάχνοντας λαβύρινθους ταλαιπωρίας. Κατακλυσμός ἀδόκητων Δώρων καί νά ψαχουλεύουν ψίχουλα. Νά τά ἔχουν μπροστά τους ὅλα καί νά μήν ὑποψιάζονται τίποτα. Ἀπό τά ἄμφια τοῦ Παντός στό ἀπόλυτο προκτησιακό μηδέν.

Μαζικῆς ἀποστασίας ἐποχή ἀπό τόν Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπεράνθρωπος ὁ ἐπανευαγγελισμός στίς σημερινές συνθῆκες. Ὁ κόσμος ἐξελίσσεται, προοδεύει, θέλει νά προφτάσει. Μέ ποιό ἦθος θά τά ἀφουγκραστεῖ; Μέ τί πυξίδα θά νοηματοδοτήσει τά ἐπιτεύγματά του; Νά γίνει ὁ κληρικός πρωτοπόρος στή βάσανο τῶν ἀρχέγονων ἐρωτημάτων. Μιά πλησμονή σοφίας στά εἰδωλολατρικά μυθεύματα. Τῆς ἡσυχίας φίλος στά χρόνια του διαδικτύου, ὅπου το κήρυγμα ξεθωριάζει ἀπό τή συχνή του χρήση. Νά παραμείνει τό ἅλας πού δέν χάνει τήν ἁρμύρα του. Νά ἐμπνέει τήν Ἀλήθεια πού δέν ἔχει λόγο νά τελειώσει ποτέ. Μύστης μυστηρίων στά σμήνη τῶν ἀγγέλων. Συνεπιβάτης τοῦ Ἀκτίστου στή γένεση ἄκτιστων θεῶν. Ἡ ἀποστολική διαδοχή τό κόσμημα τῶν ἔλλογων ὄντων. Ὁ ἐφημέριος στό πρωτεῖο τῆς αὐτοθυσίας, μέ τήν πρεσβυτέρα στήν ἀνταπόκριση τῆς πιό γλυκιᾶς συνοδοιπορίας. Ὁ διάκονος στήν αὐταπάρνηση τῆς φιλαυτίας τῶν γενναίων, ὕστατη δύναμη τῶν ἀδύναμων. Τελικά, κάθε ποιμένας νά ξεβολεύεται καί νά ρισκάρει: ἐγκαταλείποντας τά ἐνενῆντα ἐννέα πρόβατα ὥσπου νά βρεῖ μέ κάθε κόστος τό ἕνα πού χάθηκε. Ἡ ἱερατική προσευχή δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι τό Πάσχα ἀπό τήν προσωπική μετάνοια ὑπέρ τῆς μετάνοιας ὅλης της ἀνθρωπότητας.

Ἕνας ἥλιος ἁπαλός πάλι ξεπροβάλλει. Οἱ ἡλιαχτίδες του κραυγάζουν τή ζωή. Ἕνας Ἥλιος Εὐχαριστιακός πάλι ξανοίγεται. Οἱ ἱερεῖς του κραυγάζουν τή Ζωή καί τήν Ἀνάσταση.